

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. R. B.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2024, č. j. PK-DSH/14113/24, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 6. 2025, č. j. 33 A 44/2024-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ve věci jde o přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Tohoto přestupku se provozovatel vozidla dopustí tím, že poruší povinnost podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[2] Magistrát města Plzně (dále jen „magistrát“) v řízení o uvedeném přestupku zjistil, že dne 22. 11. 2023, nejméně v době od 14:15 do 14:34 hodin v Plzni, na vozovce pozemní komunikace ulice Resslova v blízkosti domu č. 1, nezjištěný řidič s vozidlem neoprávněně stál v úseku označeném svislou dopravní značkou B29 (zákaz stání) s dodatkovou tabulkou E 13 „MIMO ZÁSOBOVÁNÍ MAX 15 MIN.“ nad dobu povolenou pro zásobování, minimálně 19 minut. Tímto jednáním nezjištěný řidič porušil povinnost řídit se dopravními značkami podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 31. 12. 2023, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona.

[3] Provozovatelem uvedeného vozidla byl žalobce (dále jen „stěžovatel“). K výzvě magistrátu sdělil, že jeho vůz v době spáchání přestupku řídil J. T.-D., který má bydliště v Rumunsku. Stěžovatel, který je advokátem, předložil v průběhu správního řízení plnou moc k zastupování uvedené osoby. Dne 13. 2. 2024 magistrát vyrozuměl stěžovatele, že toto zastupování neakceptuje s ohledem na jeho dvojediné postavení provozovatele vozidla a zmocněnce. Dne 2. 5. 2024 magistrát odložil věc podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť se mu nepodařilo ustanovit konkrétní osobu řidiče a zajistit její vyjádření. Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2024, č. j. MMP/332652/24, magistrát uznal stěžovatele vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a udělil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím odvolání stěžovatele zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

[4] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného. Správní orgány nepochybily, jestliže neakceptovaly plnou moc z důvodu zjevného střetu mezi zájmy stěžovatele (jako provozovatele vozidla) a zájmy řidiče. Oba usilují o vyloučení své odpovědnosti za přestupek. Stěžovatel přes opakované výzvy neposkytl údaje umožňující kontaktovat označeného řidiče. Magistrát vyčerpал všechny dostupné možnosti ke zjištění pachatele a v souladu se zákonem odložil oznámení o přestupku řidiče a zahájil řízení proti stěžovateli jako provozovateli vozidla. Námitku nenaplnění materiální stránky přestupku krajský soud neshledal důvodnou. Nejistil totiž žádné výjimečné okolnosti hodné zvláštního zřetele, které by intenzitu protiprávního jednání snižovaly. Z tvrzení stěžovatele naopak vyplynula rozpornost ohledně účelu zapůjčení vozidla. Na jedné straně tvrdil, že parkování využil jakožto rezident pro účely zásobování, na straně druhé uvedl, že vozidlo zapůjčil řidiči pro účely přestěhování jeho osobních věcí. Krajský soud se neztotožnil ani s výkladem stěžovatele, že zákaz stání platil s výjimkou pro vozidla skutečně provádějící zásobování, a to pouze po dobu 15 minut. Takovýto výklad by vedl k popření účelu dopravní značky.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost a navrhl jej zrušit společně s rozhodnutím žalovaného. V kasační stížnosti zopakoval svou žalobní argumentaci, podle níž žalovaný pochybil tím, že a) neakceptoval stěžovatele jako zástupce jím označeného řidiče, b) považoval překročení doby pro povolené stání zásobovacího vozidla o 4 minuty za naplňující znak společenské škodlivosti, a c) nesprávně vyložil obsah dodatkové tabulky „MIMO ZÁSBOVÁNÍ“, která ve vztahu k zásobování vyloučila zákaz stání, a neshledal zmatečným omezení „MAX. 15 MIN.“, u něhož není zřejmé, k čemu se vztahuje.

[6] Krajský soud založil svůj rozsudek na nesprávných skutkových závěrech. Stěžovatel odmítá, že svého bývalého klienta rumunské národnosti označil za potenciálně obviněného s úmyslem zbavit se odpovědnosti, jakož i úvahy o nepravděpodobnosti svěření vozidla právě jemu. Problém nespátřuje ani v tom, že nepředložil aktuální plnou moc, ale plnou moc, která mu byla udělena přibližně před 7,5 lety. Správní orgán nebyl oprávněn neakceptovat tuto plnou moc, a místo toho měl jednat přímo se stěžovatelem. Krajský soud neměl důvod zpochybňovat délku překročení doby parkování. Označený řidič vrátil

pokračování

vozidlo, vzal si z něj věci a šel předat stěžovateli klíče. Ten pak shromáždil tříděný odpad, než jej však dopravil k vozidlu, uběhlo právě 19 minut.

[7] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Kasační námitky označil za nedůvodné a ztotožnil se se závěry krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští. Stěžovatel má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (sám je advokátem).

[9] Pro posouzení procesních předpokladů, za nichž lze kasační stížnost věcně projednat, má význam, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí ve věci přestupku, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč. O takové žalobě je podle § 31 odst. 2 s. ř. s. oprávněn rozhodovat specializovaný samosoudce. Kasační stížnost ve věci, ve které v řízení před krajským soudem rozhodoval samosoudce a která „svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele“, je podle § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[10] Podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. je dán pouze za situace, že (1) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu, (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, (3) kasační stížnost vyžaduje učinit odklon od ustálené judikatury, nebo (4) bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Tato v minulosti vymezená kritéria se uplatní i za platné zákonné úpravy, která rozšířila okruh případů, kdy Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (např. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, odst. [11]).

[11] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[12] Stěžovatel nesouhlasí s některými závěry napadeného rozsudku, převážně se však omezuje na opakování žalobní argumentace, aniž by reagoval na její vypořádání krajským soudem. Důvod neakceptování plné moci, která ho měla zmocňovat k zastupování jím označeného řidiče, zpochybňuje poukazem na to, že nemá oporu v provedeném dokazování. Další námitky směřující proti závěrům krajského soudu se rovněž týkají skutkových zjištění. Stěžovatel odmítá, že by se snažil zbavit odpovědnosti nebo že by svěřením vozidla označenému řidiči bylo možné hodnotit jako nepravděpodobné. Důvodnou není ani pochybnost o tom, zda parkování vozidla v místě zákazu stání nepřesáhlo 19 minut. Žádná z těchto námitek se netýká právních otázek.

[13] Nejvyšší správní soud se nemohl zabývat původní žalobní argumentací, kterou stěžovatel téměř doslovně převzal také do kasační stížnosti. Nesměřovala totiž proti napadenému rozsudku, nýbrž vůči žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného, které není předmětem řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Kasační stížnost, která toliko opakuje žalobní tvrzení a nijak

nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s. a je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. (např. usnesení NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, bod 12). V tomto ohledu byly nepřípustné části námitek týkající se naplnění znaku společenské škodlivosti a výkladu dopravního značení. Stěžovatel se blíže nevyjádřil ani k závěru krajského soudu o možném střetu zájmů [včetně poukazu na § 19 odst. 1 písm. e) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů], nebo pochybnostem krajského soudu o tom, zda plná moc udělená před 7,5 lety prokazovala jeho zastoupení v řízení o přestupku. Pouze setrval na svém tvrzení, že byl k zastupování jím označeného řidiče zmocněn.

[14] S poslední částí námitek týkající se neakceptování stěžovatele jako zástupce označeného řidiče úzce souvisí namítané pochybení správního orgánu, který prováděl „zjišťování“ k osobě řidiče, ačkoli jej stěžovatel podle vlastních slov spolehlivě identifikoval. I když Nejvyšší správní soud připouští, že i tento okruh námitek je založen především na opakování žalobní argumentace, v obecné rovině lze dodat, že právní závěry krajského soudu jsou v souladu s judikaturou týkající se povinnosti správního orgánu zjišťovat řidiče nacházejícího se v zahraničí (např. rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36, bod 21 a v něm citovaná judikatura).

[15] V posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, v níž by bylo možné spatřovat některý z předpokladů přijatelnosti kasační stížnosti. Z hlediska požadavku na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí nelze v napadeném rozsudku spatřovat žádné, natožpak zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotné právního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. podle úspěchu ve věci. Je tomu tak z toho důvodu, že při odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost jde o zjednodušený meritorní přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. se neuplatní. V posuzované věci měl úspěch sice žalovaný, tomu ale v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení mu tak nebyla přiznána.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2025

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu

pokračování

9 As 102/2025 - 27